

Arrest

nr. 182 268 van 14 februari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 3 februari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 januari 2017.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 februari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 februari 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. J.P. Lips, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 24 december 2016 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 6 januari 2017 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekster werd gehoord op 19 januari 2017.

1.3. Op 30 januari 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 31 januari 2017 per drager betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart dat u nu tweeëndertig jaar oud bent, u bent dus geboren in 1985, in Mamobi, Ghana. U zegt dat u afstamt van Haoussa.

U ging naar school tot de vijfde klas. U stopte toen u trouwde met I.(…) A.(…), u denkt dat dit acht jaar geleden was (in 2010 – 2011). U verhuisde naar Fofa1 om bij uw man te wonen en u verkocht er drankjes. U kreeg twee kinderen met hem; een zoon, R.(…) en een dochter H.(…). Toen u zwanger was van uw dochter, sprong uw huwelijk af en keerde u terug naar uw ouderlijk huis in Mamobi. U bent inmiddels vier jaar gescheiden (sinds 2012).

Uw vader stierf één jaar geleden. Uw moeder stierf twee maand vóór uw aankomst in België op 24 december 2016.

Toen uw moeder ernstig ziek was, vertelde ze u dat u haar zou moeten opvolgen als traditionele vrouwenbesnijdster. Ook al wilde u dit helemaal niet, toch durfde u hier niet met uw moeder over te spreken. Twee weken na het overlijden van uw moeder vertelde haar familie u dat u de traditie moest verderzetten en dus ook besnijdenissen zou moeten uitvoeren. U durfde hen niet te vertellen dat u dit niet wilde. De familie van uw moeder kwam regelmatig bij u langs en vertelde u dat u binnenkort VGV zou moeten ondergaan en dat u vervolgens het werk van uw moeder zou moeten overnemen. U wilde dit helemaal niet, waardoor u besloot om het land te verlaten. U liet uw kinderen achter bij de moeder van uw ex-man. Toen u uw kinderen wilde contacteren, bleek dat ze inmiddels bij uw buurvrouw verbleven omdat uw ex-schoonmoeder geen tijd voor hen had.

Op 24 december 2016 werd u door de politie aangehouden op de luchthaven van Zaventem omdat u over valse documenten beschikte, op naam van M.(…) H.(…). Diezelfde dag vroeg u asiel aan bij de bevoegde instantie.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U vreest de familie van uw moeder omdat u wordt gedwongen om de traditie van vrouwenbesnijdster voort te zetten. Uw familie wilt bovendien dat u VGV ondergaat. (zie gehoor CGVS, p 12, p 19)

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er nog steeds slachtoffers zijn van Vrouwelijke Genitale Verminking (VGV) in Ghana. Uit informatie van Unicef, update van feb. 2016, blijkt dat 4% van de Ghanese vrouwen tussen 15 en 49 jaar VGV hebben ondergaan (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Dit lage percentage (zeker in vergelijking met buurlanden Burkina Faso (76%) en Ivoorkust (38%)) kwam er mede door de bestaande wetgeving die sinds 1994 VGV bestraft en die sindsdien nog werd verstrengd. Niet alleen werd de reikwijdte van de wet verbreed (zo kunnen nu ook vervolgingen gebeuren voor meisjes die in het buitenland werden onderworpen aan VGV, kunnen niet alleen de uitvoerders van VGV worden bestraft maar ook deze die VGV vragen of promoten) en werden de straffen verstrengd. Naast de wetgeving, die ook effectief wordt toegepast (in tegenstelling tot Burkina Faso waar er ook een wetgeving is maar waarbij deze niet wordt toegepast), gaat de overheid alsook verschillende NGO's praktische maatregelen nemen om het bewustzijn te verhogen waardoor uiteindelijk ook de prevalentie van VGV is gedaald. Daarnaast zijn er ook opvangtehuizen aanwezig voor vrouwen die VGV ontvluchten. De Ghanese overheid stelt alles in het werk om VGV terug te dringen. Toch kan men niet stellen dat de wetgeving volledig werd geïmplementeerd. Zo zijn er bepaalde regio's waar de prevalentie nog hoog blijft. Vooral rurale gebieden kunnen nog steeds getroffen worden door de praktijk van VGV. Daarnaast blijkt ook dat het niet eenvoudig is voor slachtoffers om hun eigen familie aan te klagen. Ondanks deze hiaten is het duidelijk dat de wetgeving wordt toegepast gezien het aantal gerechtelijke vervolgingen. Ook de opvolging door NGO's en het verhoogde bewustzijn maakt dat er vaker vervolgingen kunnen gebeuren. Daarnaast wordt er succesvol samengewerkt met vele traditionele chiefs, die de campagne steunen om VGV te stoppen. Tevens lopen er programma's om 'besnijdsters' te helpen om hun mes in te ruilen voor een andere vorm van tewerkstelling (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier).

Binnen deze Ghanese context kan u niet aannemelijk maken dat u effectief werd gedwongen door de familie van uw moeder om uw moeder als besnijdster op te volgen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u verklaart van **Mamobi** afkomstig te zijn (zie gehoor CGVS, p 4). U slaagt er echter niet in om deze binnen een bepaalde regio te situeren. U geeft aan dat Mamobi bij Nima ligt. Uit de kaart toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat dit een **deel van Accra is, behorende tot de regio 'Greater Accra'**. Uit bovenstaande informatie blijkt dat, gezien u niet afkomstig bent uit een afgelegen dorp, de staatsbescherming effectief zal zijn. Bovendien dient te worden opgemerkt dat u **niet afkomstig bent uit een regio waar deze traditionele praktijk nog zeer wijdverspreid wordt toegepast zoals in Upper West Region en Upper East Region**. (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier)

Verder dient te worden opgemerkt dat u op geen enkel moment de moeite heeft genomen om de politie te contacteren over uw probleem (zie gehoor CGVS, p 18). U zegt dat u weet dat ze (de overheid) niet tussenkomt als het gaat over tradities (zie gehoor CGVS, p 18). Dit is echter gebaseerd op uw eigen veronderstelling, waarvoor u geen concreet element hebt om dit te staven. De enkele veronderstelling dat uw autoriteiten u niet zouden willen horen of u geen bescherming zouden willen verlenen, is niet van aard om elk ontbreken van nationale bescherming te kunnen aantonen, zeker gezien er wel effectief maatregelen worden genomen door de Ghanese overheid als het gaat om VGV. U beperkt zich ertoe te beweren dat de autoriteiten geen bescherming kunnen bieden en wel omdat VGV nog steeds wordt toegepast in Ghana (zie gehoor CGVS, p 18). U brengt echter niet het minste begin van informatie bij ter ondersteuning van deze bewering of ter weerlegging van de voormelde landeninformatie dat in uw regio deze staatsbescherming niet doeltreffend zou zijn. **Aldus blijkt dat u de beschermingsmogelijkheden in uw land van herkomst onvoldoende hebt uitgeput alvorens u besloten hebt om Ghana te verlaten en internationale bescherming vraagt. Uit het voorgemelde rapport blijkt bovendien duidelijk dat, zeker in de omgeving waar u woonachtig zou zijn, Greater Accra, staatsbescherming mogelijk is.**

Voorts dient te worden opgemerkt dat u de **bedreigingen van uw moeder haar familie niet concreet kan maken**. U verklaart dat ze u steeds lastigvielen en dat ze u na de dood van uw moeder hadden gezegd dat u zou besneden worden en dat u vervolgens de taken van uw moeder, die VGV uitvoerde, zou moeten overnemen (zie gehoor CGVS, p 12, p 19). Wanneer de protection officer (verder PO) u vraagt wat de familie van uw moeder dan precies deed, zegt u dat ze u dwongen. Wanneer de PO vervolgens vraagt wat ze precies deden, zegt u dat ze naar uw huis kwamen en dat ze de taak aan u wilden overdragen. Wanneer de PO nogmaals vraagt wat ze precies deden om u te dwingen, verklaart u opnieuw dat ze zeiden dat u het moest doen. Wanneer de PO blijft peilen naar de mogelijke gevolgen van uw weigering om in de voetsporen van uw moeder te treden, zegt u weinig concreet dat ze u zullen straffen en dat ze het niet zullen toelaten en dat u daarom bent vertrokken (zie gehoor CGVS, p 19-20). U slaagt er niet in om uw vrees te concretiseren waardoor de geloofwaardigheid ervan wederom te niet wordt gedaan. Bovendien dient te worden opgemerkt dat **u verklaart dat u nooit nadrukkelijk aan de familie van uw moeder heeft uitgelegd dat u de taak niet wilt overnemen** (zie gehoor CGVS, p 21). Gezien de Ghanese context waar besnijders kunnen vervolgd worden en zelfs diegene die aanzetten tot VGV, is het niet aannemelijk dat u, indien u werkelijk met een dergelijke dreiging zou zijn geconfronteerd, dit nooit heeft geuit aan uw familieleden.

Verder is het niet aannemelijk dat u **niet op de hoogte bent dat er in Ghana een wetgeving bestaat ivm VGV** en dat deze bovendien wordt toegepast daar er verschillende 'traditionele uitvoerders van VGV' werden bestraft. Het is bovendien helemaal niet geloofwaardig dat u, die verklaart in Ghana te hebben gewoond, bij een moeder die VGV uitoefende in jullie huis (zie gehoor CGVS, p 8), niet op de hoogte bent van enige campagnes of NGO's die werken rond het bewustzijn van VGV en die de wettelijke bepalingen toelichten.

Bovendien bent u **zelf niet besneden** (zie medisch attest toegevoegd aan de groene map). U verklaart dat dit kwam omdat uw vader tegen besnijdenis was (zie gehoor CGVS, p 14). Het is echter zeer opmerkelijk dat uw vader een jaar geleden is overleden en dat u in tussentijd geen VGV diende te ondergaan. U geeft aan dat dit kwam doordat u net bevallen was (zie gehoor CGVS, p 15). Uw dochter is inmiddels vier jaar waardoor het excuus, dat uw bevalling te recent geleden gebeurde, wel erg bij de haren is getrokken.

*Bovendien is het niet aannemelijk dat u, nadat uw vader was overleden, niet werd besneden vooral gezien u verklaart dat uw moeder traditioneel besnijdstster is en haar familie deze traditie sterk aanhangt (zie gehoor CGVS). **Indien, zoals uit uw verklaringen blijkt, de familie de traditie werkelijk zo sterk zou aanhangen en er bovendien geen staatsbescherming mogelijk is, is het niet aannemelijk dat u tot uw 32 jaar niet aan VGV werd onderworpen.***

*Verder dient te worden opgemerkt dat u **niet wist dat u uw moeder zou moeten opvolgen na haar dood**. Het was pas twee weken vóór haar dood dat ze u dit vertelde (zie gehoor CGVS, p 12). **Indien uw moeder echter traditioneel besnijdstster zou zij en haar familie deze traditie sterk zou aanhangen, is het helemaal niet aannemelijk dat u hiervan helemaal niet op de hoogte zou zijn geweest en dat uw moeder u dit pas vertelde wanneer ze ernstig ziek was.***

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

U legt geen documenten voor die uw beweerde identiteit kunnen bevestigen.

Het medisch attest dat u voorlegt ter ondersteuning van uw asielrelaas doet geen afbreuk aan bovenstaande beslissing. Dr L.(...) W.(...), arts van het Transitcentrum Caricole, bevestigde op 30 december 2016 dat u niet bent besneden, wat op geen enkel moment in deze beslissing in twijfel werd getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet in samenhang gelezen met de artikelen 2 (recht op leven) en 3 (verbod van foltering) van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en de artikelen 2 (recht op leven), 4 (verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen), 18 (recht op asiel) en 19 (verbod op refoulement) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, alsook de schending van de zorgvuldigheidsplicht, betwist verzoekster het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als zou haar asielrelaas ongeloofwaardig zijn en onderneemt zij een poging om de weigeringsmotieven in dit verband te verklaren of te weerleggen.

Zij formuleert haar verweer als volgt: "(...) Het bezwaar dat verwerende partij maakt met betrekking tot haar afkomst uit Mamobi nabij Nima gekoppeld aan de beschermingsmogelijkheden (zie ook stuk nr. 6, United Kingdom: Home Office, Country Policy and Information Note - Ghana: Female genital mutilation (FGM) , 14 december 2016, pp. 27 e.v., dat verwerende partij integraal aan het administratieve dossier toevoegde) is niet ter zake.

Verzoekende partij is 32 jaar en valt hiermee binnen een van de twee leeftijdscategorie waarin vrouwelijke genitale verminking voorkomt zoals gedocumenteerd door verwerende partij. Zelf legde verzoekende partij het medisch attest van de centrumarts voor waaruit blijkt dat zij niet is besneden en waarnaar verwerende partij verwijst.

De vrees voor vrouwenbesnijdenis die verzoekende partij uit is hiermee aannemelijk maar niet de kern van de vrees van verzoekende partij die familiaal gedwongen wordt om haar moeder als vrouwenbesnijdstster op te volgen tegen haar wil in terwijl de nationale overheden in vergelijking met andere omringende landen wel een steeds meer succesvol vrouwelijke genitale verminking bestraft. Verzoekende partij verkeert hierdoor tussen twee vuren.

Alle beschermingsvormen die de overheid voert zijn gericht op het voorkomen van slachtoffers of zijn repressief ten opzichte van vrouwenbesnijdsters (zie stuk nr. 6, United Kingdom: Home Office, ibidem,

14 december 2016, pp. 27 e.v.) maar niet om vrouwen die weigeren vrouwenbesnijdsters te worden te beschermen.

Een meer diepgaande vergelijking toont aan dat er geen bewijs van enige vermindering in vrouwelijke genitale verminking (zie stuk nr. 5, Shell-Duncan B, Naik R & Feldman-Jacobs C, *ibidem*, oktober 2016, p. 12) terwijl er wel een grotere pakkans is die leidt tot jarenlange gevangenisstraffen (zie stuk nr. 6, United Kingdom: Home Office, *ibidem*, 14 december 2016, pp. 27 e.v.). In de meeste landen waar vrouwelijke genitale verminking wordt gepleegd steunen mannen dit niet (zie stuk nr. 5, Shell-Duncan B, Naik R & Feldman-Jacobs C, *ibidem*, oktober 2016, p. 24) zoals haar vader terwijl dit voor vrouwen omgekeerd is (*ibidem*) zoals haar moeder en dier familie. De verklaringen van verzoekende partij komen hiermee overeen met de documenten waardoor haar verhaal aannemelijk en daarmee geloofwaardig.

De typische vrouwenbesnijdster in Ghana is de traditionele praktizijn (zie de stukken nrs. 5, Shell-Duncan B, Naik R & Feldman-Jacobs C, *ibidem*, oktober 2016, p. 10, p. 11; en 6, United Kingdom: Home Office, Country Policy and Information Note - Ghana: Female genital mutilation (FGM) , 14 december 2016, p. 19) zoals haar moeder en de eerstegeborene als opvolger wat de keuze van verzoekende partij verklaart en haar verklaring hierover aannemelijk maakt.

Deze traditionele praktizijn voert voor 74 procent de meest wrede mutilatie (besnijden en verwijderen van vlees) uit (zie stukken nrs. 5, Shell-Duncan B, Naik R & Feldman-Jacobs C, *ibidem*, oktober 2016, p. 10; en 6, United Kingdom: Home Office, *ibidem*, 14 december 2016, p. 20) en verzoekende partij wil de fysieke integriteit van anderen niet schenden.

Verzoekende partij is etnisch Hausa. Dit volk leeft verspreid over verschillende landen: Benin, Cameroon, Chad, Ghana, Ivoorkust, Niger, Nigeria en Togo (zie stuk nr. 3) en georganiseerd rond etnische solidariteit en netwerken (zie stuk nr. 4; UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), *L'Afrique de l'Ouest comme espace migratoire et espace de protection*, november 2008, pp. 8 en 9). Verzoekende partij kan door haar weigering om als eerstgeborene haar moeder als vrouwenbesnijdster op te volgen en verder voor het onderhoud van de familie in te staan niet langer op dit etnisch netwerk terugvallen zonder bestraffing. Het is onredelijk niet te willen aanvaarden dat verzoekende partij trachtte om zonder conflict onder haar opvolging uit te komen.

Verzoekende partij kan evenmin beroep doen op de bescherming door de overheden verleend omdat zij als traditionele vrouwenbesnijdster-opvolger geïsoleerd wordt om te worden bestraft.

Daarom is zij gevlucht wetende dat zij niet kon blijven en geen bescherming door haar nationale overheden kon inroepen.

De aanname van verwerende partij dat verzoekende partij na het overlijden van haar vader direct zou moeten besneden zijn geworden is puur hypothetisch en meer geforceerd dan het temporele verband dat verzoekende partij legt tussen haar voorziene besnijdenis en haar opvolgstatuut samenvalt. Hoewel verwerende partij een appreciatiemarge heeft moet zij toch het wetenschappelijke principe dat de best mogelijke verklaring altijd de meest eenvoudige is (Ockham's razor) respecteren. Door dit niet te doen is juist haar interpretatie minder aannemelijk en zelfs onzorgvuldig en moet deze daarom verworpen worden. Dit motief is evenmin dragend.

Om dezelfde reden is de interpretatie van verwerende partij dat haar moeder toen zij ernstig ziek werd en haar einde voelde naderen twee weken voor haar overlijden verzoekende partij informeerde over haar opvolging ongeloofwaardig zou zijn volledig gratuit.

Om voorgaande redenen schendt de besteden beslissing artikel 48/4 van voormelde Wet van 15 december 1980.

Deze aanname van verwerende partij dat verzoekende partij de bescherming van haar nationale overheden kan inroepen verdraait de feiten en miskent hiermee de juiste toedracht van de verklaringen van verzoekende partij over haar gegronde vrees. Alle motieven aangaande beschermingsmogelijkheden zijn evenmin dragend.

Verzoekende partij voldoet van haar zijde aan haar wettelijk voorgeschreven bewijsplicht (zie de neergelegde documenten zoals besproken die van haar volle medewerking getuigen en haar asielvraag ondersteunen).

De verklaringen van verzoekende partij zijn evenmin lacunair wat de essentiële elementen betreft.

Om voorgaande redenen kunnen de ingeroepen motieven de bestreden beslissing niet schragen. (...)”

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: informatie van Wikipedia over de Hausa, een uittreksel uit “*L'Afrique de l'Ouest comme espace migratoire et espace de protection*” van UNHCR van november 2008, een uittreksel uit “*A State-of-the-Art Synthesis on female genital mutilation/cutting. What do we know?*” van oktober 2016 en een uittreksel uit “*Country Policy and Information Note - Ghana: Female genital mutilation (FGM)*” van UK Home Office van december 2016.

2.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters asielaanvraag geweigerd omdat zij binnen de Ghanese context, waar de overheid alles in het werk stelt om VGV terug te dringen zoals wordt toegelicht, niet aannemelijk kan maken dat zij effectief door de familie van haar moeder werd gedwongen om haar moeder als besnijdster op te volgen. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen en overwegingen dat (i) zij niet afkomstig is uit een regio waar deze traditionele praktijk nog zeer wijdverspreid wordt toegepast en uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat, aangezien zij niet afkomstig is uit een afgelegen dorp, de staatsbescherming effectief zal zijn, (ii) zij op geen enkel moment de moeite heeft genomen om de politie te contacteren over haar probleem, terwijl er wel effectief maatregelen worden genomen door de Ghanese overheid als het gaat om VGV en uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier duidelijk blijkt dat, zeker in de omgeving waar zij woonachtig zou zijn, namelijk Greater Accra, staatsbescherming mogelijk is, (iii) zij de bedreigingen van de familie van haar moeder niet concreet kan maken en het, gezien de Ghanese context waar besnijdsters en zelfs diegenen die aanzetten tot VGV kunnen vervolgd worden, niet aannemelijk is dat zij, indien zij werkelijk met een dergelijke dreiging zou zijn geconfronteerd, nooit nadrukkelijk ten aanzien van de familie van haar moeder zou hebben geuit dat zij de zaak niet wil overnemen, (iv) het niet aannemelijk is dat zij niet op de hoogte is van het feit dat er in Ghana een wetgeving bestaat in verband met VGV en dat deze bovendien wordt toegepast daar er verschillende 'traditionele uitvoerders van VGV' werden bestraft en het bovendien niet geloofwaardig is dat zij, die verklaart te hebben gewoond bij een moeder die VGV uitoefende in hun huis, niet op de hoogte is van enige campagnes of NGO's die werken rond het bewustzijn van VGV en die de wettelijke bepalingen toelichten, (v) zij zelf niet besneden is en zij ook sinds het overlijden van haar vader, die tegen besnijdenis zou zijn geweest, geen VGV diende te ondergaan, terwijl het, indien de familie de traditie werkelijk zo sterk zou aanhangen en er bovendien geen staatsbescherming mogelijk is zoals zij verklaart, niet aannemelijk is dat zij tot haar 32 jaar niet aan VGV werd onderworpen, (vi) het niet aannemelijk is dat zij niet wist dat zij haar moeder zou moeten opvolgen na haar dood en dat haar moeder haar dit pas vertelde twee weken voor haar dood, toen ze ernstig ziek was en (vii) het door haar voorgelegde medisch attest enkel bevestigt dat zij niet is besneden, hetgeen niet in twijfel wordt getrokken.

2.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 30 januari 2017 (CG nr. 1601225), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoekster niet de minste toelichting geeft op welke manier zij de artikelen 18 (recht op asiel) en 19 (verbod op refoulement) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie geschonden acht zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

2.5. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekster geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Gelet op het geheel van de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing, oordeelt de commissaris-generaal immers op goede gronden dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweringen als zou zij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst door de familie van haar moeder worden gedwongen om op 32-jarige leeftijd VGV te ondergaan en om de traditie van vrouwenbesnijdsten voort te zetten.

De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel om onderstaande redenen in gebreke blijft.

2.5.1. Zo kan de stelling *“Verzoekende partij is 32 jaar en valt hiermee binnen een van de twee leeftijdscategorie waarin vrouwelijke genitale verminking voorkomt zoals gedocumenteerd door verwerende partij.”* bezwaarlijk volstaan om aan te tonen dat verzoeksters vrees voor vrouwenbesnijdenis *in casu* wel degelijk gegrond is. Zo de vrees voor VGV in hoofde van verzoekster werkelijk aanwezig zou zijn, mag het overigens ten zeerste verbazen dat in het verzoekschrift wordt opgeworpen dat deze vrees niet de kern van haar relaas uitmaakt.

2.5.2. Gelet op het feit dat (i) verzoekster niet afkomstig is uit een regio waar de traditionele praktijk van VGV nog zeer wijdverspreid wordt toegepast, (ii) zij de bedreigingen van de familie van haar moeder niet concreet kan maken (iii) zij als dochter van een besnijdsten vreemd genoeg niet op de hoogte blijkt te zijn van het feit dat er in Ghana een wetgeving bestaat in verband met VGV en dat deze bovendien wordt toegepast daar er verschillende ‘traditionele uitvoerders van VGV’ werden bestraft, en zij evenmin op de hoogte is van enige campagnes of NGO’s die werken rond het bewustzijn van VGV en die de wettelijke bepalingen toelichten en (iv) zij zelf niet besneden is en zij ook sinds het overlijden van haar vader, die tegen besnijdenis zou zijn geweest, geen VGV diende te ondergaan, slaagt verzoekster er voorts geenszins in aannemelijk te maken dat haar moeder traditioneel besnijdsten was, dat haar familie deze traditie sterk zou aanhangen en dat zij daarom door haar familie zou worden gedwongen om deze traditie verder te zetten.

Zelfs zo aan verzoeksters verklaringen in dit verband nog enig geloof zou worden gehecht, *quod non*, dient bovendien te worden gewezen op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, die in de bestreden beslissing correct wordt samengevat als volgt: *“Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er nog steeds slachtoffers zijn van Vrouwelijke Genitale Verminking (VGV) in Ghana. Uit informatie van Unicef, update van feb. 2016, blijkt dat 4% van de Ghanese vrouwen tussen 15 en 49 jaar VGV hebben ondergaan (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Dit lage percentage (zeker in vergelijking met buurlanden Burkina Faso (76%) en Ivoorkust (38%)) kwam er mede door de bestaande wetgeving die sinds 1994 VGV bestraft en die sindsdien nog werd verstrengd. Niet alleen werd de reikwijdte van de wet verbreed (zo kunnen nu ook vervolgingen gebeuren voor meisjes die in het buitenland werden onderworpen aan VGV, kunnen niet alleen de uitvoerders van VGV worden bestraft maar ook deze die VGV vragen of promoten) en werden de straffen verstrengd. Naast de wetgeving, die ook effectief wordt toegepast (in tegenstelling tot Burkina Faso waar er ook een wetgeving is maar waarbij deze niet wordt toegepast), gaat de overheid alsook verschillende NGO’s praktische maatregelen nemen om het bewustzijn te verhogen waardoor uiteindelijk ook de prevalentie van VGV is gedaald. Daarnaast zijn er ook opvangtehuizen aanwezig voor vrouwen die VGV ontvluchten. De Ghanese overheid stelt alles in het werk om VGV terug te dringen. Toch kan men niet stellen dat de wetgeving volledig werd geïmplementeerd. Zo zijn er bepaalde regio’s waar de prevalentie nog hoog blijft. Vooral rurale gebieden kunnen nog steeds getroffen worden door de praktijk van VGV. Daarnaast blijkt ook dat het niet eenvoudig is voor slachtoffers om hun eigen familie aan te klagen. Ondanks deze hiaten is het duidelijk dat de wetgeving wordt toegepast gezien het aantal gerechtelijke vervolgingen. Ook de opvolging door NGO’s en het verhoogde bewustzijn maakt dat er vaker vervolgingen kunnen gebeuren. Daarnaast wordt er succesvol samengewerkt met vele traditionele chiefs, die de campagne steunen om VGV te stoppen. Tevens lopen er programma’s om ‘besnijdsters’ te helpen om hun mes in te ruilen voor een andere vorm van tewerkstelling (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier).”,* en die volledig aansluit bij de informatie gevoegd aan het verzoekschrift. Gelet op deze informatie kan verzoekster bezwaarlijk worden gevolgd waar zij opwerpt dat het beleid van de Ghanese

overheid er niet op gericht is om vrouwen die weigeren om besnijdster te worden te beschermen en dat zij geen beroep kan doen op de bescherming verleend door de overheid omdat zij als traditionele vrouwenbesnijdster-opvolger geïdoleerd wordt om te worden bestraft. Verzoeksters beweringen in dit verband vinden niet de minste steun in de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan. Aangezien verzoekster aldus op generlei wijze aantoonde dat zij desgevallend niet zou kunnen rekenen op bescherming van haar autoriteiten of dat deze bescherming niet doeltreffend zal zijn, kan de stelling in het verzoekschrift dat zij trachtte om zonder conflict onder haar opvolging uit te komen bezwaarlijk als afdoende verschoning worden aanvaard voor het niet benutten van de beschermingsmogelijkheden waarover zij in Ghana beschikt. Zo verzoekster daadwerkelijk door de familie van haar moeder werd gedwongen om de traditie van vrouwenbesnijdenis voort te zetten en zij werkelijk door haar familie werd bedreigd om de taken van haar moeder over te nemen, acht de Raad het onbegrijpelijk dat zij zich op geen enkel moment de moeite zou hebben getroost om de politie te contacteren over haar probleem.

Ook de loutere verwijzing naar informatie over de nog bestaande (beperkte) praktijk van vrouwenbesnijdenis in Ghana en het beleid van de Ghanese overheid ten aanzien van VGV kan op zich niet volstaan om de geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen te herstellen. Een algemene verwijzing naar de bestaande situatie in het land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico dienen *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke, zoals uitvoerig wordt toegelicht in de bestreden beslissing.

Voor het overige komt verzoekster in wezen niet verder dan het louter herhalen van en volharden in haar ongeloofwaardig bevonden asielmotieven, het uiten van blote beweringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoekster dan ook niet vermag de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

2.5.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij/zij aantonen dat zijn/haar aanvraag gerechtvaardigd is. Verzoekster moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Haar verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van haar hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, *quod non in casu*. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing en zoals blijkt uit wat voorafgaat is het vluchtrelaas van verzoekster niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.6. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemmen de artikelen 2 en 3 van het EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2 a) en b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofdzaak van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het door haar opgediste relaas, toont verzoekster evenmin aan dat zij wordt vervolgd of geïsoleerd door haar autoriteiten of derden en dat zij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in haar hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt. Er zijn dan ook geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoekster in haar land van herkomst een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met de artikelen 2 en 3 EVRM en de artikelen 2 en 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoekster in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. Uit niets blijkt immers dat er in Ghana actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat er ten aanzien van verzoekster geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Engels machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.8. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoekster niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat zij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.9. In zoverre verzoekster in fine vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS